

ת"פ 51362/03/17 - מדינת ישראל, המאשימה נגד ר.ב.מ., הנאשם

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 51362-03-17 מדינת ישראל נ' ב.מ.
בפני כבוד השופטת ג'ויה סקפה שפירא

בעניין: מדינת ישראל - המאשימה

נגד

ר.ב.מ. - הנאשם

ב"כ המאשימה: עו"ד איהאב חלבי

ב"כ הנאשם: עו"ד שאול עזרא

הכרעת דין

כללי

1. הנאשם מואשם בכתב אישום מתוקן בריבוי עבירות תקיפת בת זוג, לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין התשל"ז-1977, ריבוי עבירות איומים לפי סעיף 192 לחוק, עבירה של היזק לרכוש במזיד, לפי סעיף 452 לחוק ושתי עבירות של תקיפה בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 382(ג) לחוק.

2. על פי המיוחס לו בכתב האישום, במועדים שונים שאינם ידועים במדויק למאשימה בשנים 2010-2011 תקף הנאשם את בת זוגו, הגברת א.י., וגרם לה חבלה של ממש וכן איים עליה בפגיעה בגופה או בחירותה. בדירה ברחוב אxx באxxא דחף הנאשם את המתלוננת וכתוצאה מכך היא נפלה וקיבלה מכה חזקה בגב. באירוע נוסף בדירה ברחוב אxxאא, דחף הנאשם את המתלוננת וכתוצאה מכך היא התעלפה וקיבלה מכה בראשה, אשר גרמה לה לשטף דם ולנפיחות בעין. במועד נוסף בדירה שברחוב אxxא, חנק הנאשם את המתלוננת, נתן לה מכות בראשה, הטיח מאפרת זכוכית על הארון וכתוצאה מכך שבבי זכוכית פצעו את המתלוננת ברגלה. בנסיבות המתוארות, הנאשם חזר ואיים על המתלוננת לבל תיפרד ממנו, באומרו כי לא יתן לה לחיות, יתאבד ויפרק כל אדם שיתקרב אליה.

3. כתב האישום הוגש לראשונה ביום 19.5.13 במסגרת ת"פ 3368-05-13. באותו התיק התקיימו מספר דיונים בנוכחות הנאשם, ואף ניתנה התייחסות לאישום, אך לאחר שהנאשם הפסיק להתייבב לדיונים שנקבעו ולא אותר,

ההליכים בעניינו הוטלו, ולבסוף כתב האישום נמחק. כתב האישום הוגש מחדש ביום 23.3.17, לאחר איתורו של הנאשם. תשובת הנאשם לאישום ניתנה ביום 6.4.17. בתשובה נטען, כי בין הנאשם למתלוננת היתה מערכת יחסים קצרה ובמהלכה הנאשם לא תקף את המתלוננת ולא איים עליה. הנאשם כפר בכל האמור בכתב האישום.

4. מטעם המאשימה העידו המתלוננת וד.ד. והוגשו הודעותיהם של שני עדי התביעה, הודעת הנאשם ומזכרים שכתב החוקר גיא מוצן. מטעם ההגנה העיד הנאשם עצמו.

הראיות

5. בעדותה בבית המשפט פתחה המתלוננת ואמרה, כי אינה זוכרת את האירועים, שאירעו לפני שנים רבות. לדבריה, מערכת היחסים שלה עם הנאשם היתה קרובה והם התגוררו יחד. בשלב מסוים, למשך תקופה קצרה, הידרדרה מערכת היחסים, ובתקופה זו היו מספר אירועים שבהם הנאשם נהג כלפיה באלימות וכן איים עליה בשיחות טלפון. המתלוננת אמרה בחקירתה הראשית, כי אינה זוכרת את האירועים לפרטים ועל כן הודעתה הוגשה והתקבלה לפי סעיף 10א לפקודת הראיות לאחר שהיא קראה אותה ואישרה כי כל האמור בה נכון.

6. בהודעת המתלוננת מיום 29.12.11 (ת/5), היא תיארה, כי הכירה את הנאשם ביום 4.3.10, הם הפכו לזוג והתגוררו יחד במשך כשנה. המתלוננת תיארה כי בחצי השנה הראשונה לזוגיות, היחסים היו טובים, אך כשנה קודם למתן ההודעה, הנאשם היכה אותה כשחזרו בשעות לילה מאוחרת מבילוי - בכניסה לבית הוא דחף אותה והיא קיבלה מכה חזקה בגב. לדבריה, לא נזקקה לטיפול רפואי אך חשה כאבים ונגרם לה סימן כחול בגב (להלן יכונה אירוע זה: "האירוע הראשון"). לאחר אירוע זה השניים השלימו וחלפו עוד כמה חודשים שבהם היחסים היו על מי מנוחות. המתלוננת תיארה אירוע נוסף, שאירע כחודש וחצי לפני מתן ההודעה, בדירה שבה התגוררו בני הזוג ברחוב xxxxx. לדבריה, באותו אירוע אמרה לנאשם כי היא רוצה להיפרד והוא שב ודחף אותה, היא נפלה, קיבלה מכה בראש והיתה מעולפת למשך מספר דקות שלאחריהן הוא העיר אותה וביקש סליחה (להלן יכונה אירוע זה: "האירוע השני"). לדבריה, לאותו אירוע לא היו עדים, אך א', בתה של חברתה שהתגוררה עמה בבית ובן זוגה, ד', שמעו את הצעקות והנפילה, ורק למחרת בבוקר היא סיפרה להם שהתעלפה. המתלוננת סיפרה בהודעתה על אירוע נוסף שהיה כשבועיים לפני גביית ההודעה, במהלכו הנאשם חנק אותה ונתן לה מכות בראש עם הידיים, זאת לאחר שהיא אמרה לו שהיא רוצה להיפרד ממנו. לדבריה, באותו מקרה, א' ראתה את הוויכוח שקדם לתקיפה ושמעה את הצעקות. באותו אירוע הנאשם זרק מאפרת זכוכית על הארון, אשר התנפצה ורסיסים ממנה פגעו במתלוננת ובנאשם וירד להם דם (להלן יכונה אירוע זה: "האירוע השלישי"). לדבריה, גם לאחר האירוע השלישי, הנאשם ביקש סליחה והיא סלחה לו. למחרת, הנאשם נסע לבקר את משפחתו באאא והיא ביקשה שלא יחזור, ארזה את חפציו וביקשה שיגיע לקחתם למחרת היום. הנאשם הגיע לקחת את החפצים והם הסכימו להיפרד ושהנאשם יעבור לגור באאא. בימים שחלפו מאז אירוע ועד להגשת התלונה, הנאשם הגיע לפעמים לביתה של המתלוננת והיו פעמים שהם לנו יחדיו והמתלוננת אמרה לו כי אם הוא יסתדר באאא, היא תוכל לחזור לחיות עמו. לדבריה, מאז הפרידה, הנאשם נהג לאיים עליה כמו שאיים עליה כשהיו יחד, ואמר לה שלא יתן לה לחיות אם יפרדו, איים שיתאבד וכי "יפרק" כל אדם שיתקרב אליה.

7. בחקירתה הנגדית השיבה המתלוננת, כי לא הגישה תלונה סמוך לאירועים מאחר ולאחר כל אחד מהאירועים,

הנאשם ביקש סליחה והיא סלחה לו. המתלוננת הוסיפה כי החליטה להגיש תלונה לאחר שהנאשם איים עליה ועל קרוביה והיא חששה להם. המתלוננת תיארה, כי אירעו בין השניים מריבות כאחת לחודש, אך הכחישה כי הדבר נבע מכך שהעומס הכלכלי היה מוטל בעיקר עליה. עוד נשאלה המתלוננת בחקירתה הנגדית על האירועים הקונקרטיים המתוארים בכתב האישום והשיבה תשובות לגופו של עניין, תוך פירוט חלק מן האירועים ומתן הסברים לשאירע, לטענתה. המתלוננת נשאלה על הפער בין דברים שאמרה בהודעתה לבין הדברים שאמרה א' בהודעתה במשטרה בנוגע למקור החבלה על פניה של המתלוננת, והסבירה כי היא עצמה לא אמרה את האמת לא', מאחר שא' חששה מהריבים, ועל כן אמרה לא' שנפלה והתעלפה מבלי לציין את דבר מעורבותו של הנאשם, ודברים דומים אמרה גם לילדיה. בעדותה אישרה המתלוננת, כי גם לאחר הפרידה והגשת הודעתה במשטרה, היא שבה לחיות יחד עם הנאשם באאא וזאת מאחר שאהבה אותו כאהבת אישה לגבר. ואולם, גם אז עזבה אותו לאחר כחודש בעקבות מעשי אלימות. המתלוננת הבהירה, כי לא ניגשה לקבל טיפול רפואי מאחר והייתה בדיכאון.

8. העד ד.ד., היה במועדים הרלבנטיים לאישום בן זוגה של א', אשר התגוררה עם המתלוננת בביתה. בעדותו במשפט אמר, כי אינו זוכר דבר ממה שאירע בביתה של המתלוננת ועדותו הוגשה בהסכמה במקום חקירה ראשית. הוא נחקר רק בחקירה נגדית.

9. בהודעתו של ד' במשטרה (ת/6), הוא התייחס לאירוע שבו ראה "פנס רציני" על עינה של המתלוננת, כחודשיים לפני מועד מסירת הודעתו במשטרה (5.1.12). ד' אמר בהודעתו בקשר לאירוע השלישי, כי היה בחדר שממול החדר שבו שהו הנאשם והמתלוננת, הוא שמע את השניים רבים ואת הנאשם צועק עליה, מקלל אותה והיא בוכה. הוא וא' ניגשו בסמוך לדלת החדר על מנת לשמוע מה קרה, אך כשהנאשם והמתלוננת עמדו לצאת מהחדר, הוא וא' חזרו לחדר שלהם ושמעו משהו נשבר, ומאוחר יותר הבינו כי מדובר במאפרה. ד' תיאר בהודעתו דברים שאמרה לו א' בנוגע לשיחותיה עם המתלוננת, שהם עדות מפי שמועה, וכן הוסיף תיאור של אירוע שאינו מיוחס לנאשם בכתב האישום.

בחקירתו הנגדית, לא זכר העד את התשובות למרבית השאלות שעליהן נשאל, והגם שניסה כמיטב יכולתו לענות על השאלות, ניכר היה כי מרבית הדברים נאמרו מתוך היסק מסקנות שבהיגיון ולא מתוך זיכרון.

10. בהודעתו במשטרה מיום 2.1.12 (ת/1) אמר הנאשם, כי הוא מכיר את המתלוננת מזה כשנתיים והכחיש את החשדות נגדו. הנאשם תיאר אירוע שבו הטיח את הטלפון שלו על הקיר ושבר אותו. עוד תיאר הנאשם אירוע שאירע כחודש וחצי עד חודשיים קודם לגביית הודעתו, שבו, במהלך ויכוח, הטיח מאפרה על הקיר. המאפרה התרסקה והמתלוננת נחתכה באצבע כתוצאה מהשבבים ואף הוא נחתך. לטענתו, הטיח את המאפרה לכיוון המנוגד למקום שבו היתה המתלוננת, ששכבה על המיטה. לדבריו, באותו אירוע, הוויכוח נסוב על הודעה שהמתלוננת שלחה לבחור אחר והוא קרא לא' ושאל אותה על דעתה בנוגע לכך. הנאשם הוסיף, כי כשלושה חודשים קודם לכן, המתלוננת קיבלה מכה בראש וירדה לה הנפחות לעין שהיתה מנופחת. כשבועיים לפחות היה לה סימן כחול וסגול. לטענתו, המתלוננת אמרה לו כי היתה לה ירידת לחץ דם, היא התעלפה וקיבלה מכה בראש מהקיר והכל קרה בשעה שהוא עצמו לא היה בבית והדבר נודע לו רק בשעות הערב שהגיע הביתה, זאת הגם שהם נוהגים לדבר מספר פעמים ביום, אך היא לא סיפרה לו על כך בטלפון. הנאשם הכחיש כי המתלוננת ביקשה להיפרד ממנו באותו אירוע והכחיש כי רבו ביניהם. לדבריו, המתלוננת סיפרה על כך ליוסי לוי, המעסיק שלו וכן לעובד נוסף במספרה, שהתבדח ואמר

שהנאשם נתן לה אגרוף. הנאשם, הכחיש כי דחף את המתלוננת והכחיש כי נגרמו לה סימנים כחולים כתוצאה מאליומות, הכחיש כי איים להתאבד אם המתלוננת תעזוב אותו, הכחיש כי חנק את המתלוננת קודם לזריקת המאפרה ונתן לה מכות בראשה, הכחיש כי איים שלא יתן לה לחיות אם יפרדו ויפרק כל אדם שיתקרב אליה. עם זאת, הנאשם הודה, כי כאשר המתלוננת ביקשה, לעיתים קרובות, להיפרד, הוא הגיב בכעס, אמוציות ואכזבה. הנאשם הוסיף כי היתה תקופה בזוגיות שהוא עזב את המתלוננת והיא עשתה מאמצים לחזור אליו. בהודעתו נשאל הנאשם מדוע המתלוננת תתלונן עליו והשיב כי היא ככל הנראה רוצה לסיים את הקשר ואף יצרה קשר עם בן זוגה מהעבר.

11. בעדותו במשפט אמר הנאשם כי תחילת מערכת היחסים שלו עם המתלוננת היתה נעימה ונחמדה, אך עד מהרה הבחין כי המתלוננת אינה יציבה ומצבי רוחה היו משתנים מקצה לקצה באחת. אשר לאירוע הראשון, הנאשם השיב כי היה אירוע שבו חזרו מבילוי והתווכחו ברכב והמתלוננת אמרה לו כי היא לא רוצה שייכנס איתה הביתה והוא, בצורה עדינה ותוך כדי שכנוע, נכנס הביתה ללא כל אלימות. לגבי האירוע השני טען הנאשם, כי לא היה אירוע כזה כלל. לדבריו, באותה תקופה עבד במספרה והמתלוננת התקשרה אליו באחד הימים לקראת ערב ואמרה לו שהיא "נחבלה בקיר והתעלפה", וכשהגיע הביתה ראה שאמנם היה לה שטף דם, שהוא באזור המצח ולא באזור האוזן. בשל כך, המתלוננת נמנעה מלהגיע לשמחה של חברו לעבודה וסיפרה לחבריו במספרה שהיא נפלה, אחד מהם התבדח ואמר כי הנאשם היכה אותה והמתלוננת צחקה. ביחס לאירוע השלישי אמר הנאשם, שהוא מודה שהיה ויכוח קולני בין השניים וכי המאפרה לא נזרקה לכיוון המתלוננת אלא על הקיר. לדבריו, זרק את המאפרה מתוך כעס, היא התנפצה ומאחר שהמתלוננת עמדה יחפה, היא דרכה ככל הנראה על אחת הזכוכיות וגם הוא נפגע באצבעו. לדבריו, בחקירה הנגדית, תלונת המתלוננת נובעת מתוך נקמה. עוד אישר הנאשם בחקירתו הנגדית, כי לא רצה להיפרד מהמתלוננת וכי הגיב בכעס על רצונה להיפרד, והוסיף, כי בכל פעם שהמתלוננת ביקשה ממנו לעזוב והוא נשאר, הדבר היה בהסכמתה.

12. זכ"דים שכתב השוטר גיא מוצן והוגשו בהסכמה (ת/2, ת/3), מתייחסים לניסיונותיו לאתר עדים וזכ"ד נוסף שהוגש בהסכמה (ת/4), מתאר שיחה של השוטר עם המעסיק של הנאשם מיום 10.1.12, שבה אמר המעסיק כי חודש-חודשיים קודם לכן, הנאשם לא הגיע לעבודה במשך כשמונה ימים מאחר וטיפל בחברתו שהרגישה לא טוב. המעסיק אמר שלא שם לב לחבלה על פניה של המתלוננת ולא יודע על כך דבר.

הערכת הראיות

13. הגם שהודעתה של המתלוננת במשטרה התקבלה במהלך החקירה הראשית לפי סעיף 10א לפקודת הראיות, אינני סבורה כי נדרש לה חיזוק, זאת, לנוכח העובדה שבחקירה נגדית המתלוננת למעשה תיארה בעצמה, וככלל, ללא שנעזרה בהודעתה או בריעון זיכרון מכל סוג אחר, את פרטי האירועים וניכר כי הדברים תוארו מתוך זיכרונה, הגם שהיו מספר פרטים שאותם לא זכרה, כגון הסיבה לוויכוח שקדם לאירוע הראשון (עמוד 9 שורה 31).

עדויות של המתלוננת בבית משפט, היתה מהימנה ואני מקבלת אותה במלואה. ניכר כי המתלוננת תיארה את שחוותה כפי שזיכרונה אפשר לה. עוד ניכר, שלא היתה למתלוננת כוונה להשחיר את פניו של הנאשם או להגזים בתיאורים. כך למשל בנוגע לאירוע השלישי, המתלוננת הדגישה, כי הנאשם לא התכוון לזרוק את המאפרה לכיוון שלה אלא להטיח

אותה בארון (עמ' 16 שורות 13-14).

המתלוננת התקשתה לעצור את דמעותיה והתאפקה מאוד שלא לבכות כשתיארה את סימני החבלה שנגרמו לה באירוע השני, ושיתפה בכנות ובפתיחות גם בפרטים שלא היו נוחים לה, כמו השקר ששיקרה לנאשם כי תבוא לחיות עמו על מנת לגרום לו לעזוב את הבית (עמ' 17 שורות 5-11), השקר ששיקרה לא' על אודות מקורו של הסימן על פניה (עמ' 14 שורות 7-8), או העובדה כי חזרה לגור עם הנאשם באאאא לאחר הגשת התלונה במשטרה (עמ' 17 שורות 12-13).

14. הודעתה של א' לא הוגשה על ידי מי מהצדדים והתביעה ויתרה על עדותה, לנוכח העובדה שהיא עזבה את הארץ. משכך, ספק אם יש מקום להתייחס לפערים בין דברי המתלוננת לדבריה של א'. מכל מקום, המתלוננת, כאמור, נתנה הסבר משכנע לפער זה.

15. המתלוננת אמרה בחקירה הראשית, כי האלימות היתה כזו שלא הותירה סימנים (עמ' 7 שורה 4). עם זאת, גם בהודעתה במשטרה וגם בחקירה הנגדית, אמרה, שנותרו לה סימנים כחולים ושטפי דם באירועים השונים. הפער בין הדברים הוסבר על ידי המתלוננת בצורה משכנעת ומניחה את הדעת, בכך שהתכוונה לכך שלא נותרו לה סימנים שהצדיקו קבלת טיפול רפואי. אציין, כי העברית שהמתלוננת מדברת היא עברית טובה אך אינה מושלמת, ואני סבורה כי הפער נובע, בין היתר, גם מטעם זה, ואינו מעיב על אמינותה.

16. המתלוננת תיארה כי באירוע הראשון, הגם שנדחפה מגבה על ידי הנאשם, נחבלה באזור השכם. אין בידי לקבל את טענת הסנגור לפיה במקרה כזה היה על המתלוננת בהכרח ליפול על פניה וכי חבלה בחלק האחורי של הגוף אינה אפשרית. המתלוננת עצמה תיארה כיצד ניסתה להטות את גופה כדי להימנע מנפילה, ונחבלה בשכם לנוכח רוחבו הצר של המקום שבו נפלה בסופו של דבר.

17. המתלוננת נחקרה ארוכות על אודות מיקום סימן החבלה שנגרם, לטענתה, באירוע השני, על פניה, ואולם השוואת גרסתה לגרסתו של הנאשם במשטרה ובבית המשפט בעניין זה מלמדת, כי אין מחלוקת של ממש שהחבלה ניכרה על פניה של המתלוננת באזור הסמוך לעין ולעצם הלחי, וכי מדובר בשטף דם ששקע מאזור הרקה, סמוך לאוזן. אוסיף כי גם בעניין זה לא ניתן להסתמך על הודעתה של א' במשטרה שהוטחה במתלוננת בחקירה נגדית, שכן א' לא העידה ואמרתה לא הוגשה.

18. לא נעלמה מעיני עובדת קיומה של סתירה בין דברי המתלוננת בראשית חקירתה הנגדית (עמ' 8 שורות 25-28) לפיהם לא ניגשה להתלון במשטרה אלא לאחר שהנאשם החל לאיים בטלפון עליה ועל בני משפחתה, לבין דבריה בהמשך החקירה הנגדית, לפיהם ניגשה להתלון במשטרה מיד כשהדבר התאפשר לה מבחינה פיזית (עמ' 15 שורות 5-9). ראשית יש לומר, כי מיד לאחר תשובתה האחרונה, המתלוננת שבה והבהירה כי ניגשה להתלון מאחר והנאשם המשיך לאיים עליה גם לאחר הפרידה (עמ' 15 שורות 13-14). בנוסף, מתוך עדותה של המתלוננת עולה תבנית מוכרת של התנהגות אישה הסובלת מאלימות מצד בן זוגה; המתלוננת תיארה את אהבתה הרבה לנאשם, את העובדה כי לאחר כל אחד מהאירועים הנאשם נהג לבקש סליחה והיא סלחה לו ואת הקושי שלה להכיר באלימות שספגה. המתלוננת סיפרה, תוך שניכר המאמץ הגדול שעשתה שלא לבכות באולם בית המשפט, על

הדיכאון שחוותה כתוצאה מאותה אלימות ועל ניסיונותיה לשדר לסביבתה כי הכל כשורה (עמ' 14 שורות 9-28). מובן כי שילובם של גורמים אלה הוביל לכך שהמתלוננת כבשה את תלונתה עד שהצליחה להיחלץ ממעגל האלימות, ולאחר שחשה כי היא עלולה לשוב אליו. עובדות אלה אינן פוגמות במהימנות המתלוננת.

19. לעדותו של ד' בבית המשפט ניתן לייחס משקל נמוך בלבד, וממילא לא היה בה תוכן ממשי שניתן להסיק ממנו מסקנות עובדתיות. אשר לדבריו במשטרה, אף הם בעלי משקל נמוך בלבד, שכן הגם שהעד אימץ אותם, אין בהם עדות ראייה ישירה לאיזה מהאירועים. להודעתו של ד' במשטרה משקל מסוים ביחס לאירוע השלישי, שכן הוא שמע את ההתרחשויות מעבר לדלת. על פי דבריו שמע את הנאשם צועק ומקלל את המתלוננת ואותה בוכה וכן את דבר הטחת ושבירת המאפרה. ד' לא ציין בהודעתו כי שמע דבר מה שיכול להתפרש כחניקה של המתלוננת, כפי שמתואר בכתב האישום. בנוסף, דבריו של ד' בנוגע לקיומו של "פנס" על פניה של המתלוננת, מחזקים את עדותה של המתלוננת ביחס לאירוע השני.

20. אין בעדות הנאשם כדי להקים ספק ביחס לתשתית הראייתית שהועמדה על ידי התביעה. בגרסתו של הנאשם מספר סתירות המביאות למסקנה, כי יש לדחות אותה, ויש בהן אף כדי לחזק את עדותה של המתלוננת. ראשית, טענת הנאשם כי המתלוננת נפלה והתעלפה בבית בזמן שהוא שהה בעבודה, נמצאה בלתי מהימנה על סמך סתירות בגרסאות הנאשם. כך בהודעתו במשטרה (ת/1 שורות 46-49), אמר כי לא ידע על דבר נפילתה של המתלוננת עד שהגיע בשעות הערב לביתם והכחיש כי היא סיפרה לו על כך בשיחת טלפון, בעוד שבעדותו בבית משפט אמר, כי המתלוננת התקשרה אליו וסיפרה לו שהיא נפלה והתעלפה (עמוד 23 שורה 3). יתרה מכך, הנאשם טען גם בהודעתו במשטרה וגם בעדותו בבית משפט, כי החבלה שנגרמה למתלוננת הייתה נושא לשיח בינו לבין מעסיקו וחברו לעבודה, דבר המוכחש על ידי אותו מעסיק כאמור בת/4. אמנם, ת/4, היא עדות שמיעה ואולם היא הוגשה בהסכמת הצדדים ללא הסתייגות ועל כן ניתן להסתמך עליה.

הנאשם טען, כי גם הוא ביקש מדי פעם להיפרד מהמתלוננת ואף נפרד ממנה, אך היא ביקשה לחזור אליו, טענה שכלל לא הוטחה במתלוננת וממילא לא התאפשר לה להגיב עליה, אך מכל מקום ברור, גם מתוך דבריו של הנאשם עצמו, כי הוא התקשה להשלים עם פרידה מהמתלוננת וחש אכזבה וכעס לנוכח רצונה להיפרד ממנו. מתוך הודעתו במשטרה, עולה כי הנאשם תלה את רצונה של המתלוננת להיפרד ממנו ברצונה לחדש קשר זוגי קודם (ת/1 שורה 104), ויש להניח כי עובדה זו העלתה עוד יותר את חמתו.

הנאשם טען, כי המתלוננת ביקשה לנקום באמצעות התלונה לנוכח פרידתם, ואולם טענה זו אינה עולה בקנה אחד עם העובדה, שגם הנאשם אישר אותה, כי היא זו שביקשה להיפרד והוא שכנע אותה לאפשר לו להישאר. בשולי הדברים יש להוסיף, כי טענתו לפיה בכל פעם שהמתלוננת ביקשה לעזוב אותו דיבר על ליבה על מנת שתאפשר לו להישאר אינה עולה בקנה אחד עם התייחסותו לכתב האישום שניתנה ביום 18.12.13 במסגרת ת.פ. 33868-05-13, לפיה המתלוננת הייתה אובססיבית כלפיו וכל רצונו היה לעזוב אותה.

יש לציין כי הגם שהנאשם הודה בעדותו בבית המשפט (כמו גם בהודעתו במשטרה) בהטחת המאפרה ובשבירתה באירוע השלישי, הדבר לא צוין בתשובתו לאישום, שם כפר בכל המיוחס לו. מכל מקום, מעשה זה, שאין חולק שאירע, יש בו כדי ללמד על המזג של הנאשם ועל אופי התנהלותו במסגרת היחסים עם המתלוננת.

21. לא מצאתי טעם לפגם בכך ששני ילדיה של המתלוננת לא נחקרו. מתוך הודעתה במשטרה (ת/5 שורות 15-16) עולה ספק אם הילדים היו בבית בעת שהתרחש האירוע השני, ובעדותה בבית המשפט ספק הוסר כשהתברר כי הם כלל לא היו בבית (עמ' 14 שורה 18), ומכל מקום המתלוננת תיארה בהודעתה כי גם לילדיה לא סיפרה את האמת על אודות מקורו של סימן החבלה על פניה.

קביעות עובדתיות ומסקנות

22. מכלול הראיות שהוצגו מאפשר לקבוע את העובדות הבאות מעבר לכל ספק סביר:

המתלוננת ביקשה לנתק את יחסיה עם הנאשם והדבר עורר בו תחושות כעס שקיבלו ביטוי חיצוני. כעס זה התעצם לנוכח חשדו של הנאשם כי המתלוננת מבקשת לחדש קשר עם בן זוג קודם.

באירוע הראשון הנאשם והמתלוננת חזרו מבילוי, ובדרך אמרה המתלוננת לנאשם, כי היא מבקשת להיפרד ממנו. הדבר עורר ויכוח ובכניסה לדירתם הנאשם דחף את המתלוננת והיא נפלה ונגרם לה סימן כחול באזור השכם.

באירוע השני המתלוננת שבה ואמרה לנאשם כי היא מבקשת להיפרד ממנו והוא דחף אותה. היא נפלה וקיבלה מכה בראשה והתעלפה למשך מספר דקות. בעקבות אירוע זה נגרם לה סימן חבלה סמוך לעין.

אשר לאירוע השלישי, ניתן לקבוע מעבר לספק סביר, כי אירע ויכוח בין הנאשם לבין המתלוננת, במהלכו המתלוננת שבה וביקשה מהנאשם לעזוב את הדירה, הנאשם צעק על המתלוננת, קילל אותה והטיח, מתוך כעס, מאפרת זכוכית על הארון. המאפרה התנפצה ורסיסים ממנה פגעו במתלוננת ובנאשם ופצעו אותם. אין חולק כי המאפרה לא הוטחה לכיוון שבו הייתה מצויה המתלוננת, ואף לשיטת המתלוננת הנאשם לא התכוון לפגוע בה, ואף לא הובאו ראיות לכך שהנאשם צפה את אפשרות הפגיעה בה ופציעתה כתוצאה מהשלכת המאפרה.

בהודעתה של המתלוננת במשטרה היא תיארה כי להשלכת המאפרה קדמה חניקתה והכאתה על ידי הנאשם. הגם שהמתלוננת אישרה באופן כללי בחקירתה הראשית, את האמור בהודעתה במשטרה, מתוך טענה כי הדברים אינם זכורים לה לפרטי פרטים, כשתיארה את האירוע השלישי במסגרת חקירתה הנגדית, לא חזרה על תיאור החניקה והמכות. בהודעתו של ד' אין כדי להוות חיזוק לפרט זה, שכן הוא מתאר כי שמע צעקות וקללות מצד הנאשם אך לא תיאר כי שמע אותו מכה את המתלוננת, ומשכך, והגם שבאופן פורמלי לא נדרש חיזוק, מצאתי כי לא ניתן לקבוע מעבר לספק סביר אם וכיצד הוכחה המתלוננת קודם להשלכת המאפרה. אדגיש כי לטעמי, אין בהעדרו של חיזוק לעניין זה כדי לגרוע ממשקל עדותה של המתלוננת ביחס למעשי האלימות שבוצעו כלפיה על ידי הנאשם.

לבסוף ניתן לקבוע, כי בקשותיה של המתלוננת להיפרד מהנאשם זכו לתגובות של הנאשם לפיהן אם ייפרדו לא ייתן לה לחיות ואף יפגע בעצמו.

23. המאשימה ייחסה לנאשם מספר רב של עבירות בכתב האישום המתוקן, ולא ברור עד תום, איזה מהוראות החיקוק מיוחסת לאיזה מהמעשים.

המעשים שבוצעו על ידי הנאשם באירוע הראשון מבססים עבירת תקיפה הגורמת חבלה של ממש בנסיבות מחמירות,

לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין. המעשים שבוצעו על ידי הנאשם באירוע השני מבססים אף הם את אותה עבירה.

מעשי הנאשם באירוע השלישי מבססים עבירת היזק לרכוש במזיד, לפי סעיף 452 לחוק העונשין, ודבריו למתלוננת על רקע רצונה להיפרד מבססים עבירת איומים, אשר בוצעה, כמתואר, מספר פעמים.

24. לנוכח האמור לעיל, אני מרשיעה את הנאשם בשתי עבירות תקיפה הגורמת חבלה של ממש בנסיבות מחמירות לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין, בעבירת היזק לרכוש במזיד, לפי סעיף 452 לחוק העונשין ובריבוי עבירות איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

ניתנה היום, י"ב תשרי תשע"ח, 02 אוקטובר 2017, במעמד הצדדים